

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/185/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116223087
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2116223087.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a sudkýň: JUDr. Bibiána Ťažiarová a JUDr. Ľubica Bundzelová, v spore žalobcu: Bytové družstvo so sídlom v Trnave, so sídlom: Ludvika van Beethovena 26, Trnava, IČO: 00 175 480, zastúpený: UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Mliekárenská 2, Bratislava, IČO: 36 662 291, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, zastúpený advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, o zaplatenie 1.011,08 eura s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 22Csp/86/2017-377 zo dňa 15. marca 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa mení tak, že žaloba sa zamietá.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 511,68 eura s 5% úrokom z omeškania ročne od 17.10.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom II. v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol o náhrade trov konania tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. Rozsudok súd prvej inštancie po citovaní § 52, § 53 ods. 1, § 54 ods. 2, § 451 ods. 2, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 1 ods. 3 písm. r), § 24 a zák. č. 129/2010 Z.z., § 6 ods. 2 písm. a, § 8a ods. 7, § 8b ods. 1, § 9 ods. 2, ods. 7 zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len ZoVB) vecne odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že podaná žaloba je v časti dôvodná. Nebolo sporným, že dňa 16.12.2008 klienti, vlastníci bytov v Bytovom dome na B. ulici XX-XX, zastúpení žalobcom ako správcom bytového domu uzavreli zmluvu o termínovanom úvere č. 06/101/08 so žalovaným, bankou (v čase uzavretia zmluvy pod obchodným menom Dexia banka Slovensko a. s.). Je nepochybné, že zmluvu uzavrel správca bytového domu ako zástupca vlastníkov bytov, ktorí sú dlžníkmi s povinnosťou vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov veriteľovi. Označenie zmluvnej strany dlžníka v zmluve na zabezpečenie bytových potrieb vyplývala zo znenia § 8b ods. 1 ZoVB účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, ako aj zo znenia Zmluvy o výkone správy uzatváranej medzi správcom a vlastníckmi bytov. Sporným bolo priznanie spotrebiteľského prvku v spore medzi stranami, keď žalovaný tvrdil, že tento nie je naplnený a po pripustení zmeny na strane žalobcov uznesením č. k. 22Csp/86/207 - 354 zo dňa 22.01.2019 v konaní už nie je žiaden spotrebiteľský prvok, keďže súd koná s dvomi právnickými osobami konajúcimi v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Podľa názoru súdu v predmetnej veci je nepochybné, že dlžníkmi z

úverovej zmluvy sú jednotliví vlastníci bytov na B. ulici XX až XX v C., tak ako to vyplýva aj z toho času účinného znenia § 24a zákona o spotrebiteľských úveroch, zatiaľ čo správca je ich zákonný zástupca, v úverovej zmluve žalovanou bankou označený ako zástupca klientov resp. klient, v závislosti na povahe záväzku; v čase uzavretia zmluvy ako aj v čase rozhodovania súdu konajúci v mene a na účet vlastníkov bytov, v konaní pred súdom a pred inými orgánmi verejnej moci konajúci vo vlastnom mene. Žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia podali vlastníci bytov v zastúpení zákonným zástupcom, Bytovým družstvom so sídlom v Trnave. Nakoľko zákonný zástupca v žalobe riadne označil jednotlivých vlastníkov bytov, súd v priebehu konania na návrh zákonného zástupcu, zastúpeného advokátom, rozhodol o zmene na strane žalobcov, ku ktorej došlo v dôsledku prevodu vlastníckeho práva k niektorému z bytov v bytovom dome na B. ulici XX-XX v C.. Vzťah založený zmluvou o termínovanom úvere medzi vlastníkmi bytov ako dlžníkmi a bankou ako veriteľom posúdil súd ako spotrebiteľský vzťah. Nakoľko zmluvnou stranou zmluvy o termínovanom úvere je klient v zastúpení správcou - t. j. právnickou osobou zákonom predvídanou ako jednou z dvoch foriem správy domu s predmetom podnikania správa a údržba bytového fondu, čomu zodpovedajú aj predmety činnosti zapísané v obchodnom registri Bytového družstva so sídlom v Trnave, zapísaného v zozname správcov po splnení zákonných predpokladov zmysle § 9 zák. č. 246/2015 Z. z. o správcoch bytových domov v znení neskorších predpisov, vrátane odbornej spôsobilosti s vydaným živnostenským oprávnením v predmete činnosti správa a údržba bytového fondu, nie je táto zmluva podriadená priamo zvýšenej hmotnoprávnej ochrane priznanej zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ale má osobitné ustanovenie § 24a, na ktoré sa vzťahujú vybrané ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, pri poskytovaní úveru vlastníkom bytov a nebytových domov, t. j. dlžníkom, na opravu, rekonštrukciu alebo modernizáciu spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva domu. Vlastníci bytov ako dlžníci tak môžu uplatňovať svoje práva voči veriteľovi spoločne, prostredníctvom správcu. Keďže zákonný zástupca konal v čase podania žaloby ex lege ako aj zo Zmluvy o výkone správy v mene zastúpeného, na účet zastúpeného, a za zastúpeného, nepovažoval súd v čase začatia konania za nedostatok podmienky konania neexistenciu plnomoceníetv vlastníckych podpisovaných jednotlivými vlastníkmi bytov, keď títo sa schválením príp. prístupím k Zmluve o výkone správy po nadobudnutí vlastníctva k bytu na B. ulici XX-XX v C. zaviazali v generálnom splnomocnení zástupcu - správcu - konať za nich pred súdom.

3. K námietke žalovaného o nedostatku právomoci súdu s prihliadnutím na dojednanú rozhodcovskú doložku v bode 15 úverovej zmluvy mal súd za to, že tu nie je prekážka konania spočívajúca v nedostatku právomoci v zmysle § 6 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), keď túto rozhodcovskú doložku súd považoval za neplatnú v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka pre jej nezrozumiteľnosť. Súd mal preukázané, že pod navrhovaným označením „Stály rozhodcovský súd Asociácie bánk“ v čase vzniku úverového vzťahu neexistoval rozhodcovský súd s uvedeným názvom a v čase rozhodovania všeobecného súdu má súd preukázané zrušenie Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie jeho zriaďovateľom dňom 01.01.2019. Súd tiež považoval ustanovenie bodu 15.11 úverovej zmluvy za neplatné pre jej rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ. Zo znenia navrhovanej rozhodcovskej zmluvy totiž vyplýva, že ak klient označí toto políčko ? platí, že neprijíma vyššie uvedený návrh rozhodcovskej zmluvy s tým, že vzájomné spory, ktoré by medzi zmluvnými stranami vznikli v súvislosti s úverovou zmluvou, je príslušný prejednať a rozhodnúť všeobecný súd. Z uvedeného je zrejmé, že k dojednaniu rozhodcovskej doložky malo podľa žalovaného dôjsť nekonaním žalobcov v zmysle zásady „kto mlčí, ten svedčí“. V tejto časti sa súd nestotožnil s uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 80/2017 zo dňa 26.07.2018, ktorej aplikácie sa v rámci procesnej obrany dovoľával žalovaný (na č. I. 315 - 317) s odôvodnením, že žalobca možnosť výberu nevyužil a nevyznačením nesúhlasu v predznačenom políčku vyslovil súhlas s príslušnosťou rozhodcovského súdu na prejednanie a rozhodovanie sporov v súvislosti so zmluvou o úvere a návrh rozhodcovskej zmluvy prijal. S poukazom na osobitné ustanovenie týkajúce sa prijatia návrhu pri uzavretí zmluvy v § 44 ods. 1 veta druhá OZ, v zmysle ktorého pre uzavretie zmluvy platí opačná zásada „kto mlčí, o tom nemožno predpokladať, že súhlasí“, mal súd za to, že nedošlo k prijatiu návrhu rozhodcovskej doložky nekonaním správcu neoznačením políčka, keď nečinnosť sama o sebe podľa všeobecných pravidiel pri uzatváraní zmlúv neznamena prijatie návrhu. Súd preto dospel k záveru, že tu nie je prekážka konania spočívajúca v nedostatku jeho právomoci a spor riadne prejednal.

4. Súd priznal žalobcovi konajúcemu pred súdom na účet vlastníkov bytov zvýšenú hmotnoprávnu ako aj procesnoprávnu spotrebiteľskú ochranu v spotrebiteľskom vzťahu. Súd po zhodnotení dôkazov jednotlivito ako aj vo vzájomnej súvislosti došiel k právnomu záveru, že právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniklo, avšak žalobou uplatnený nárok je v časti premlčaný a to z dôvodu

uplynutia trojročnej objektívnej premlčacej doby. K zvýšeniu úrokového rozpätia žalovaným došlo na základe aplikácie bodu 5.5 zmluvy o termínovanom úvere č. 06/101/08 zo dňa 16.12.2008, ktoré ustanovenie považoval súd za absolútne neplatné z dôvodu, že neumožňuje spotrebiteľom predpokladať obsah zmien úrokovej sadzby, ktoré môžu nastať v budúcnosti pre neurčitosť pojmu „miera rizika klienta“, ktorý nie je nikde v zmluve vysvetlený a špecifikovaný. Predmetné ustanovenie totožného znenia posúdil za neprijateľné tiež Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 18.04.2018, ktoré určenie je v zmysle § 305 a 306 CSP záväzné pre každého.

5. Pri postupnom pokračujúcom získavaní majetkových hodnôt treba z hľadiska premlčania za samostatné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia požadovať nároky, ktoré vznikli zo samostatných oddeliteľných prípadov bezdôvodného obohatenia a to aj keď ide o rovnaké subjekty a rovnaké skutkové podstaty zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Na uplatnenie každého takéhoto nároku začína plynúť premlčacia doba osobitne. Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčuje za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky od jeho vzniku a v prípade, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr než objektívne premlčacie doby. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal sa totiž oprávnený nemôže dozvedieť skôr, než bezdôvodné obohatenie vôbec vzniklo. Preto ani subjektívna lehota nemôže začať plynúť skôr, než vznikne právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa týka. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa oprávnený dozvie vtedy, keď pozná skutkové okolnosti, z ktorých možno usudzovať na získanie bezdôvodného obohatenia na jeho úkor, a to aspoň v takej výške (objektívne vyčíslenej v peniazoch), že právo na jeho vydanie možno dôvodne uplatniť na súde. Začiatok plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je upravený odlišne, a tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba.

6. Za okamih rozhodný pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby považoval súd doručenie Oznámenia NBS zo dňa 25.08.2016 do dispozičnej sféry správcu, keďže žalovaný nepreukázal, že by žalobcovia resp. správca mali 100% istotu, ktorá predstavuje skutočnú vedomosť vyžadovanú v spotrebiteľských vzťahoch, o vzniku bezdôvodného obohatenia skôr. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že správca mal vedomosť o zmene celkovej revizibilnej úrokovej sadzby už z písomnej korešpondencie medzi žalovanou bankou a žalobcom pri bytovom dome H. XX-XX v C. zo dňa 24.06.2014 s ohľadom na totožný skutkový základ, keď súdy svojou rozhodovacou činnosťou opakovane rozhodujú, že v spotrebiteľských sporoch o vydanie bezdôvodného obohatenia nie je možné naviazať plynutie subjektívnej premlčacej doby na okamih predpokladu, t. j. že oprávnená osoba mohla relevantné skutkové okolnosti vedieť resp. sa mohla dozvedieť alebo mala o nich vedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Rozhodujúca je len skutočná vedomosť spotrebiteľa a túto vedomosť správca zastupujúci vlastníkov bytov nadobudol dorúčením Odpovede NBS o prešetrení jeho sťažnosti a žiadosti o preskúmanie postupu banky. Vzhľadom na to, že žaloba bola podaná na súd dňa 19.10.2016, podľa názoru súdu nedošlo k márnemu uplynutiu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie si nároku.

7. Objektívna trojročná doba v prípade splácania termínovaného úveru č. 06/101/08 plynula pri jednotlivých splátkach samostatne dňom ich uskutočnenia, pričom posledná splátka bola vykonaná dňa 20.01.2014, ktorou došlo k vyplateniu splátky zostatku úveru a teda k zániku úverového vzťahu predčasným splatením zostatku istiny úveru, úrokov a poplatkov v sume 53.851,85 eura. S poukazom na deň doručenia žaloby na súd dňa 19.10.2016 mal tak súd za to, že žalobný nárok spočívajúci v splácaní vyšších splátok termínovaného úveru po doručení oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia s účinnosťou od 15.12.2011 do 20.09.2013 vrátane sú premlčané vo všeobecnej premlčacej dobe. Preto po nesporovaní žalovaného prepočtu výšky anuit mal súd za to, že žalobca plnil z neplatnej časti zmluvy dňa 21.10.2013 o 36,42 eura viac, dňa 20.11.2013 o 35,02 eura viac, dňa 20.12.2013 o 34,81 eura, dňa 20.01.2014 o 36,12 eura viac a pri vyplatení zostatku úveru o 405,73 eura viac, než by platil v prípade nezvýšenia úrokového rozpätia z 1,75% na 2,5%. Celkovo tak obohatenie žalovaného spočívalo v sume 511,68 eura, ktorú istinu súd uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti uplatneného nároku súd žalobu ako nedôvodnú pre premlčanie zamietol.

8. Žalobca bol toho názoru, že žalovaný pristúpil k zmene miery rizika klienta v dôsledku nedoručených potrebných výkazov v banke, čo potvrdzuje aj list zo dňa 24.06.2014 (bytový dom H. XX-XX v C.), preto mal za to, že žalovaný jednoznačne úmyselne nepostupoval v súlade so zmluvou o úvere, porušenie povinnosti žalobcom nesankcionoval zmluvnou pokutou vo výške 331,94 eura, ale rovno pristúpil k zmene úrokovej sadzby, ktorá má v porovnaní so zmluvnou pokutou iný rozmer a charakter. Žalovaný pritom mal presnú vedomosť o výške finančných rezerv na účtoch klientov, pretože spravuje účty nielen fondu údržby a opráv bytového domu, ale aj účtu fondu služieb bytového domu, kde sa vytvára dostatočná finančná rezerva na pokrývanie finančných záväzkov bytových domov. Miera rizika bola v čase zvýšenia úrokových sadzieb nižšia, ako v čase uzatvárania úverovej zmluvy, nakoľko táto bola uzatváraná v čase krízy (r. 2008), pričom k prehodnoteniu miery rizika došlo v čase hospodárskeho rastu v roku 2011. V tom čase došlo aj k poklesu základnej úrokovej sadzby EURIBOR o viac ako 1%. Nakoniec poukázal na predaj a akvizíciu Dexia banka Slovensko a. s. v rozhodnom období. Preto žiadal posúdiť uplatnený nárok v 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe. Žalovaný uviedol, že k zvýšeniu úrokového rozpätia a tým aj celkovej úrokovej sadzby došlo po prehodnotení zmeny miery rizika klienta (v zmysle bodu 5.5 úverovej zmluvy), ku ktorej došiel v rámci interného prehodnotenia komplexných ukazovateľov návratnosti úveru. Metódy zisťovania miery rizika klienta existujú tak na začiatku záväzkovo-právneho vzťahu, ako aj počas jeho trvania, pričom konkrétne metódy posudzovania rizík klienta predstavujú obchodné tajomstvo, ktoré banka z dôvodu zachovania kompetitívnej výhody na trhu nezverejňuje, ani nesprístupňuje. Skutočnosti uvádzané zástupcom žalobcov, ako aj svedkom Ing. F., ohľadne komunikácie a celkového správania sa žalovaného v rokoch 2014-2016 nepreukazujú podľa názoru súdu priamy ani nepriamy úmysel žalovaného dňa 08.06.2011 resp. v čase bezprostredne predchádzajúceho k jednostrannému právnomu úkonu žalovaného v prejavenej vôli vo forme Oznámenia o zvýšení celkovej úrokovej sadzby. Súd z vykonaného dokazovania došiel k záveru, že úmysel žalovaného obohatiť sa v plneniach žalobcov bez právneho dôvodu nebol preukázaný. V čase Oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia žalovaný nemohol vedieť a ani predpokladať, že o niekoľko rokov neskôr posúdi súd dotknutý bod 5.5 Zmluvy (v prípade konania pred Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 7Co/563/2015 a po zrušení uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 223/2016 pre procesnú vadu spočívajúcu v neumožnení žalovanému vyjadriť sa k novej aplikácii § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, 3, 4 a § 879j OZ, rozhodol Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 7Co/13/2018 zo dňa 18.04.2018 k zneniu ustanovenia bodu 4.4 Zmluvy) za neprijateľnú podmienku a preto neplatnú. Pri posúdení, či ide o úmyselné konanie nie je možné vychádzať totiž zo súčasného stavu príp. zo stavu v rokoch 2014-2016, ale zo stavu v čase uzatvárania úverovej zmluvy (16.12.2008) a v čase Oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia (01.12.2011). Z vykonaného dokazovania výsluchom svedka Ing. W. K. mal súd preukázané, že k zmenám úrokového rozpätia dochádzalo vždy individuálne na základe zhodnotenia konkrétnych okolností u každého klienta samostatne, pričom nešlo o jednotný pokyn, ale o niekoľko porušení povinností klienta, ktoré malo za dôsledok prehodnotenie jeho bonity. Nešlo preto o úmyselný postup žalovaného, či už priamy alebo nepriamy, úmysel žalovaného obohatiť sa z neplatného zvýšenia úrokového rozpätia a tým aj celkovej úrokovej sadzby nebol preukázaný.

9. K žalobcom spochybňovanému účinnému doručeniu Oznámenia o zmene úrokového rozpätia spochybňovaním kópie podacieho hárku s cenou 1 euro pri doporučenej zásielke, ktorá obsahovala viacero listín adresovaných žalovaným žalobcovi, súd uvádza, že z bodu 5.5 Zmluvy o termínovanom úvere vyplývalo dojednanie oprávnenia banky uskutočniť zmenu úrokovej sadzby bez Dodatkov k úverovej zmluve a z bodu 13.1 Zmluvy o termínovanom úvere vyplýva, že písomné podania adresované druhej zmluvnej strane sa budú považovať za riadne podané a včas uskutočnené, ak budú doručené osobne, doporučenou poštou, alebo kuriérskou poštou, ak sa zmluvné strany nedohodnú inak. Zmluvné strany sa v prípade bodu 5.5 úverovej zmluvy nedohodli inak. Súd mal za to, že žalovaný si splnil povinnosť oznámenia zmeny klientovi.

10. Žalobca si uplatnil aj úrok z omeškania. Keďže v Občianskom zákonníku pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je ustanovený čas splnenia, je treba podľa ustanovenia § 563 OZ vychádzať z toho, že dlžník je povinný vydať bezdôvodné obohatenie prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o splnenie. V tomto konaní si žalobca výzvou zo dňa 04.10.2016 uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, doručenie výzvy do dispozície žalovaného riadne preukázal kópiou doručienky zo dňa 12.10.2016. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania z vydania bezdôvodného obohatenia žalobou od 17.10.2016 v zákonnej výške, ktorý súd v súlade s § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z. z. žalobcovi priznal zo sumy 511,68 eura do zaplatenia.

11. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, keď náhradu trov konania súd pomerne rozdelil. Pri výpočte výšky čistého úspechu žalobcu v spore súd zohľadnil výšku žalobcom uplatnenej istiny oproti výške žalobcovi priznanej istiny. Žalobca bol v spore úspešný vo výške 50,61% a žalovaný bol v spore úspešný vo výške 49,39 %, čistý úspech žalobcu je vo výške 1,22%. Z uvedeného dôvodu súd rozhodol tak, že žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu (posudzujúc odvolanie podľa obsahu, voči výroku II. a III., voči výroku I. nie je subjektívne prípustné odvolanie žalobcom, pretože jeho žalobe bolo výrokom I. vyhovené) z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým tvrdeniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Žalobca odvolanie odôvodnil tým, že nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že jeho nárok je čiastočne premlčaný. Základným princípom civilného práva je princíp pacta sunt servanda, ktorý hovorí, že zmluvy sa majú dodržiavať. Z neho vyplýva zásada nezmeniteľnosti zmluvy jednostranným úkonom zmluvnej strany. Tá je vyjadrená najmä v § 493 a § 516 ods. 1 OZ. Z tejto zásady existujú zákonné výnimky, ktorých účelom je prispôbiť existujúceho kontraktu zmeneným podmienkam (nastolenie rovnováhy plnenia a protiplnenia). Základným kritériom posudzovania oprávnenosti nároku na vykonanie jednostrannej zmeny je prijateľnosť zmenovej klauzuly v zmysle § 53 OZ. V prípade, že zmenová klauzula platne zakladala právo dodávateľa jednostranne zmeniť podmienky spotrebiteľského zmluvného vzťahu jednostrannou zmenou spotrebiteľskej zmluvy, riadne oznámenie takejto zmeny spotrebiteľovi zakladá právo dodávateľa tieto zmenené podmienky voči spotrebiteľovi uplatňovať. Pokiaľ sa pre zmenu zmluvy vyžaduje existencia aprobevaného dôvodu, je nevyhnutnou obsahovou náležitosťou oznámenia aj dostatočne určité a zrozumiteľné objasnenie dôvodu zmeny. Na základe oznámenia by mal byť spotrebiteľ schopný posúdiť, či došlo k naplneniu dôvodu uvedeného v zmenovej klauzule, k čomu v danom prípade nedošlo. Úmysel žalovaného je zrejмый, tak v čase koncipovania spotrebiteľskej zmluvy, ako i v čase koncipovania oznámenia, jednostranného právneho úkonu žalovaného.

13. Žalovaný vedel, že jediným účelom čl. 5.5 zmluvy o úvere uzatváranej so spotrebiteľmi, je oprávnenie banky ako subjektu konajúceho so špecifickou a osobitnou odbornou starostlivosťou v zmysle zákona o bankách, kedykoľvek pristúpiť na základe vlastného uváženia a bez akýchkoľvek objektívnych dôvodov, v akejkolvek miere a na základe subjektívneho rozhodnutia k zmene úrokovej prirážky, zisku žalovaného jednostranným oznámením, bez ohľadu na súhlas alebo nesúhlas spotrebiteľov, bez absencie akýchkoľvek objektívnych a kvantifikovateľných parametrov. Toto ustanovenie spotrebiteľskej zmluvy bolo už v čase kreácie v rozpore s vtedy platným a účinným § 53 ods. 4 písm. i) OZ. Iný účel dané ustanovenie a zmluvné dojednanie nemalo a nemá ani dnes. Účelom zmluvného dojednania nebolo nastolenie rovnováhy plnenia a protiplnenia v prípade zmeny podmienok na trhu, ale spôsobenie zjavnej nerovnováhy medzi žalovaným a spotrebiteľmi, ktoré vložilo do rúk banky zlatý padák umožňujúci na základe svojvoľne poškodiť spotrebiteľov. A preto súdy s konečnou platnosťou viac krát vyhlásili toto konkrétne zmluvné ustanovenie za neplatné z dôvodu neprijateľnosti daného dojednania spotrebiteľskej zmluvy. A napriek tomu žalovaný pokračuje aj v týchto dňoch k uplatňovaniu článku 5.5 zmluvy o úvere a strháva z účtu žalobcov v iných súdnych konaniach vedených na tunajšom súde desiatky tisíc eur mesačne navyše.

14. Zároveň úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie bol zjavný a zrejмый v čase koncipovania jednostranného právneho úkonu, oznámenia o prehodnotení miery rizika, ktorého jediným cieľom bolo získanie bezdôvodného obohatenia od spotrebiteľov a to skrytým spôsobom a bez akéhokoľvek vysvetlenia a odôvodnenia. Žalovaný aj napriek skutočnosti, že pri uplatňovaní článku 5.5 zmluvy o úvere vedel, že neaplikoval ustanovenie iba na niektorý konkrétny vzťah ale plošne, na veľký počet zmlúv s obdobne nastaveným výpočtom úrokovej sadzby, z čoho je možné vidieť úmysel za dosiahnutím čo najväčšieho zisku. Nie je preto správne tvrdenie súdu prvej inštancie, že žalovaný nemohol predpokladať, že by ustanovenie čl. 5.5 mohlo byť neplatné a jeho následné konanie považované za neúmyselné.

15. Žalobca opätovne poukazuje na niektoré spisové značky, pod ktorými sú vedené súdne spory kvôli aplikácii toho istého ustanovenia: OS ZA 4C/43/2014, 4C/296/2013, 2C/285/2014, 14C/1295/2014, 27C/303/2014, OS BA 10C/160/2014, 14C/142/2015, 49 súdnych konaní na Okresnom súde v Trnave a Okresnom súde v Piešťanoch. Ak žalovaný je v domnení, že pri svojvoľnej úmyselnej aplikácii čl. 5.5

zmluvy o úvere nevedel a v súčasnosti nemá vedomosť o svojom úmyselnom protiprávnom konaní, žalovaný dáva do pozornosti práve vyššie uvedené súdne konania, v ktorých je neúspešný. Konanie žalovaného spočívajúce v uplatňovaní uvedeného článku systematicky trvá počnúc rokom 2011 až do roku 2018 s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou uplatňovanie článku 5.5. zmluvy o úvere a z toho vyplývajúce úmyselné bezdôvodné obohatenie bude pokračovať aj naďalej, teda v roku 2019. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, spis. zn. 7Co/563/2015 ako aj sp. zn. 7Co/13/2018.

16. Úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie v zmysle § 107 ods. 2 OZ (s poukazom na v § 15 zák. č. 301/2005 Z.z. Trestného zákona a § 4 ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch) je potrebné skúmať v čase, kedy sa začalo bezdôvodné obohatenie, teda v čase uskutočnenia jednostranného právneho úkonu žalovaného, banky, oznámením o zmene miery rizika a rovnako je dôležité vychádzať aj z motívu a pohnútky, ktorá viedla žalovaného k uskutočneniu oznámenia o prehodnotení miery rizika. V danom prípade postačuje preukázanie nepriameho úmyslu, t.j. vedomosť žalovaného o tom, že svojím konaním (napr. jednostranným právnym úkonom) môže spôsobiť bezdôvodné obohatenie a uzrokovanie s týmto následkom (teda s následkom, že získa bezdôvodné obohatenie). Žalovaný je podnikateľským subjektom, bankou, ktorej hlavným predmetom činnosti je poskytovanie úverov jednotlivým spotrebiteľom, pričom koná s odbornou starostlivosťou. V rozhodnom čase neboli žalobcovia v omeškaní ani s jednou splátkou a riadne a včas hradili všetky splátky úverov, pričom táto situácia pretrváva do dnešných dní, teda žalovaní ako spotrebiteľia si riadne a včas plnili všetky zmluvné povinnosti z úverových zmlúv, a z toho dôvodu nebol žiadny zákonný a ani zmluvný dôvod k pristúpeniu zvýšenia úrokovej sadzby. Žalovaný mal a má presnú vedomosť o výške finančných rezerv na účtoch žalobcov, pretože spravuje účty fondu údržby a opráv bytových domov, ktoré spravuje žalobca a kde sa vytvára dostatočná finančná rezerva na pokrývanie finančných záväzkov bytových domov. Vychádzajúc z názoru NBS, nedošlo k zmene miery rizika žalobcov a je veľmi nepravdepodobné, že by došlo v krátkom časovom období (cca 10 mesiacov) k zmene miery rizika v 49 prípadoch úverových zmlúv vlastníkov bytov a nebytových priestorov v rôznom štádiu splatenia úverov (niektoré úvery boli pred splatnosťou v celom rozsahu (napr. posledných 6 splátok) a všetky úvery boli riadne splácané s dostatočným finančným zabezpečením na účtoch bytových domov. K zmene miery rizika klientov došlo plošne pri všetkých úverových zmluvách uzatvorených so žalovaným, resp. jeho právnym predchodcom, pričom žalovaný neuviedol žiadny dôvod, ktorý ho viedol k zmene miery rizika. Miera rizika bola v čase zvýšenia úrokových sadzieb nižšia, ako v čase uzatvárania úverových zmlúv, nakoľko tieto boli uzatvárané v čase krízy, konkrétne najmä v rokoch 2007/2008, pričom k prehodnoteniu miery rizika zo strany žalobcu došlo v čase hospodárskeho rastu až v roku 2011 a 2012. Nakoľko v rozhodnom čase poklesla základná úroková sadza EURIBOR o viac ako 1%, za ktorú si žalobca zaobstarával finančné zdroje na medzibankovom trhu, došlo k poklesu obstarávacej ceny finančných zdrojov (poklesli úroky, za ktorých si banka požičiava zdroje a tento pokles pretrváva až do súčasnosti) na finančnom trhu, čím sa znížilo aj riziko žalovaného vo vzťahu k úverovej zmluve uzatvorenej so žalobcami, táto skutočnosť sa však úplne opačne prejavila v konkrétnych úverových vzťahoch žalovaného s vlastníkami bytov a nebytových priestorov v bytových domoch, pretože došlo k nárastu úrokovej sadzby práve o 1 % (čo v podstate pokrýva pokles základnej sadzby EURIBOR), čím sa zvýšil zisk žalovaného práve o túto zvýšenú úrokovú mieru (Okresný súd Brezno rozsudok sp. zn. 6C/275/2013 z 21.03.2014).

17. Rozhodnutie súdu o určení neprijateľnej podmienky nemá konštitutívny účinok vo vzťahu k neplatnosti či neprijateľnosti tejto podmienky. Táto podmienka bola neprijateľnou a neplatnou od počiatku a vzhľadom na zákonné povinnosti žalovaného, na jeho postavenie, predmet činnosti, personálne a organizačné kapacity (vlastné právne oddelenie) tento o dôvodoch neplatnosti musel vedieť. Ak mala banka, žalovaný vedomosť o tom, že ustanovenie je neplatné, musela mať automaticky vedomosť aj o tom, že akékoľvek peňažné prostriedky, ktoré nadobudne v dôsledku aplikácie takéhoto ustanovenia, budú získané protiprávne. Navyše, banka neoznámila klientovi, žalobcovi jednostrannú zmenu sadzby (banka v konaní doručenie nepreukázala podacím lístkom, ani doručenkou, v odôvodnení rozsudku sa však sudkyňa nevysporiadala s dôkazným prostriedkom v podobe oznámenia Slovenskej pošty a.s.). Už toto konanie odôvodňuje domnievať sa, že banka si bola vedomá protiprávnosti svojho konania a súčasne, že konanie banky smerovalo k zatajeniu zvýšenia úrokovej sadzby splátok resp. k oddialeniu zistenia klienta, že sa tak stalo. Toto nasvedčuje tomu, že v čase jednostranného zvýšenia úrokovej sadzby tu existoval úmysel banky získať neoprávnene peňažné prostriedky na úkor majetku klienta a to či už v dôsledku toho, že by klient zvýšenie úrokovej sadzby nezistil nikdy, alebo by ho zistil po uplynutí premlčacej doby vo vzťahu k takto získanému bezdôvodnému obohateniu (jeho časti). Banka

do dnešného dňa neuviedla žalobcoví, aké konkrétne skutočnosti mali vplyv na údajnú zmenu miery rizika klienta.

18. V tejto súvislosti je potrebné poukázať i na to, že žalovaný má svoje pohľadávky na vrátenie úveru s príslušenstvom dvojnásobne zabezpečené, jednak záložným právom na bytových domoch a aj finančnými prostriedkami tvorenými na fonde služieb a fonde prevádzky, údržby a opráv, ktorých finančné prostriedky niekoľkonásobne prevyšujú istiny úverov. V histórii SR sa nestalo, že by bytový dom nesplatil riadne a včas úver na modernizáciu poskytnutý bankou, teda žalovaný má vedomosť o vysokej likvidnosti tohto typu klientov, spotrebiteľov.

19. Žalovaný úmyselne nekonal a nereagoval na výzvy, reklamácie a žiadosti spotrebiteľov, ako i správcu, zákonného zástupcu smerujúce k upresneniu výšky zmeny úrokovej sadzby a jej výpočtu s úmyslom dosiahnuť natiahnutie času a premlčanie. Žalovaný dokonca aj v týchto dňoch, sústavne vykonáva inkaso a jednostranne si zráža finančné prostriedky od spotrebiteľov aj so zvýšeným úrokovým rozpätím. Z tohto jasne badať úmysel žalovaného, banky tieto peňažné prostriedky si v čo najširšom rozsahu ponechať, napriek jej vedomiu, že jej nepatria. V tomto kontexte a vo svetle celospoločensky presadzovaného verejného záujmu na ochrane spotrebiteľa, by takáto námietka premlčania mala byť podľa názoru žalobcu posudzovaná ako výkon práva v rozpore s dobrými mravmi a mala by byť súdom odmietnutá ako zjavné zneužitie práva. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozsudku Krajského súdu v Prešove z 12.12.2011, sp. zn. 7Co/84/2011. V kontexte postavenia banky a existencie jej zákonných a podzákonných povinností pri výkone jej činností vyššie uvedené skutočnosti prinajmenšom nepriamy úmysel banky bezdôvodne sa obohatiť na úkor klientov bol spoľahlivo preukázaný. Žalovaný vykonával bez ďalšej súčinnosti žalobcov jednostrannú zrážku, inkaso z bankového účtu fondu prevádzky údržby a opráv žalobcov, každú jednotlivú mesačnú splátku za úver po 01.12.2011 navýšenú aj o jednostranne zvýšenú úrokovú sadzbu, preto a podľa § 107 ods. 2 OZ, od tohto momentu plynie 10-ročná objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia v súlade s jednotlivými splátkami. V konaní pritom nebolo riadne preukázané, či vôbec došlo k doručeniu oznámenia o zmene úrokového rozpätia. Súd prvej inštancie ďalej nesprávne vyhodnotil rozpor vznesenej námietky premlčania žalovaným, ktorá je nepochybne v rozpore s dobrými mravmi, na čo žalobca v konaní apeloval niekoľkokrát. Vznesená námietka premlčania dôvodná nie je a to s poukazom na tú skutočnosť, že vedomosť žalobcov, že žalovaný sa na ich úkor bezdôvodne obohacuje sa dozvedeli až dorúčením stanoviska NBS zo dňa 28.04.2016, v ktorom banka jednoznačne uviedla, že žalovaný porušuje práva žalobcov ako spotrebiteľov (rozsudok NS ČR z 19.02.2009, sp. zn. 25 Cdo 539/2008, rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9Co/459/2011, II. ÚS 176/2011, IV. ÚS 542/2013 týkajúce sa vznesenej námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi; rozhodnutie Krajského súdu v Trnave spis. zn. 10Co/90/2016 zo dňa 29.03.2017, týkajúce sa ochrany práv spotrebiteľov.)

20. Na základe vyššie uvedeného právneho a skutkového stavu žalobca navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vec mu vrátil na ďalšie konanie.

21. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu v časti, v ktorej súd žalobe vyhovel, v časti výroku I. a s ním súvisiacim výrokom III. o náhrade trov konania z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) a navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. Súd dospel k zisteniu, že subjektívna premlčacia lehota začala plynúť 25.08.2016, pretože vtedy sa spotrebiteľ na základe oznámenia NBS dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. K tomuto zisteniu dospel napriek tomu, že samotný žalobca pri podaní žaloby tvrdil, že sa o zvýšení úrokového rozpätia dozvedel už na základe oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia zo dňa 01.12.2011, a aj napriek tomu, že žalovaný preukázal, že už dňa 26.05.2014 mu žalobca adresoval list, z ktorého je zrejmé, že vedel o spornom zvýšení úrokového rozpätia. Pokiaľ súd tvrdí, že spotrebiteľmi, ktorí v spore vystupujú, sú vlastníci bytov, tieto sa rozhodne o bezdôvodnom obohatení ani o odpovedi NBS nedozvedeli a dodnes o ňom pravdepodobne netušia. Subjektívnu vedomosť o bezdôvodnom obohatení mohol nadobudnúť len správca, nie spotrebiteľ. Ten je podľa § 24a ZoSÚ jediný oprávnený vykonávať práva a povinnosti vo vzťahu k žalovanému, a ako jediný mohol nadobudnúť subjektívnu vedomosť o skutkových okolnostiach pri realizácii úverového vzťahu. Správca je navyše podľa § 8b ods. 1 písm. a) ZoVB povinný vykonávať správu s odbornou starostlivosťou. Preto sa možno dovolávať aj

odbornej starostlivosti pri zistení predpokladov vzniku bezdôvodného obohatenia; pokiaľ táto objektívna starostlivosť správcom dodržaná nebola, vytvára to zodpovednostný vzťah medzi ním a vlastníkmí. Okrem toho súd skutkovo nevyhodnocoval ani to, že okrem stanoviska NBS z 25.08.2016, ktoré malo byť údajne rozhodujúce, zaslala NBS žalovanému dve rovnaké skoršie stanoviská, na ktoré odkazuje v stanovisku z 25.08.2016. Tieto boli datované 28.04.2015 a 26.01.2016. Z nich je zrejmé, že správca mal subjektívnu vedomosť o súdom požadovaných predpokladoch bezdôvodného obohatenia najneskôr už 28.04.2015, kedy obdržal prvú odpoveď NBS. Navyše, správca podal prvú žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia proti žalovanému na základe rovnakých skutkových okolností dňa 17.12.2015 a ďalších 40 obsahovo totožných žalôb dňa 30.06.2016.

23. Správca sa o okolnostiach súvisiacich s požadovaným bezdôvodným obohatením v prípade vlastníkov bytov v tomto a ďalších bytových domoch dozvedel už doručením oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia. Preukázateľne mal však najneskôr 26.05.2014 o neoprávnenom postupe žalovaného takú vedomosť, že o tom s ním začal písomne komunikovať. Keďže vo veci sa vedie na Okresnom súde Trnava a Piešťany viacero konaní (pravdepodobne 49), je z dôvodu princípu právnej istoty nevyhnutné, aby si súdy rovnako vyhodnotili základné predpoklady uplatneného nároku. Predovšetkým je potrebné, aby na základe totožných dokumentov predložených v spore dospeli k rovnakým skutkovým zisteniam. V rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 19.02.2019 č.k. 11Csp/135/2016, ktorá je rovnakou vecou, je napríklad konštatované, že k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovanej sa správca dozvedel z listu žalovanej zo dňa 08.06.2011, najneskôr však dňa 26.05.2014, kedy spísal list adresovaný žalovanej. Najneskôr od uvedeného dňa začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba na podanie žaloby. Pokiaľ by súd prvej inštancie vyhodnotil, že subjektívna premlčacia lehota začala plynúť najneskôr dňa 26.05.2014, vzhľadom na to, že už v tomto čase so žalovaným komunikoval o neoprávnenom zvýšení úrokového rozpätia, musel by celý nárok kvalifikovať ako premlčaný a žalobu zamietnuť.

24. Súd nevykonal dokazovanie za účelom preukázania termínu splatnosti jednotlivých splátok, preto nemohol zistiť, či splátka splatná v októbri 2013 bola skutočne zaplatená v nedeľu 20.10.2013 alebo v iný deň. V bankovej praxi je pritom bežné, že splátky splatné počas dní pracovného pokoja sa z účtu odpočítavajú predchádzajúci pracovný deň. Pokiaľ by bola táto splátka zaplatená v piatok 18.10.2013 a žaloba bola doručená súdu 19.10.2016, súd by (v zmysle vlastného posúdenia) musel dospieť k záveru, že aj táto splátka je premlčaná, keďže k bezdôvodnému obohateniu žalovaného došlo 18.10.2013 (skutočným zaplatením konkrétnej splátky). Napriek tomu, že žalovaný namietal, že žalobca nepreukázal reálne zaplatenie ani jednej splátky, žalobca nenavrhoval dôkaz na preukázanie skutočnej splatnosti splátok a súd sa pri svojom rozhodnutí touto námietkou nedostatočného zistenia skutkového stavu vôbec nezaoberal.

25. Súd nesprávne právne posúdil skutočnosti, že ide o spotrebiteľský spor; nárok je čiastočne premlčaný v objektívnej premlčacej lehote, nie je však premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote, ktorá začala plynúť od doručenia listu NBS zo dňa 25.08.2016; žalovaný sa bezdôvodne obohatil preto, že čl. 5.5 zmluvy o terminovanom úvere bol vyhlásený za neprijateľnú zmluvnú podmienku rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 18.04.2018 sp. zn. 7Co/13/2018 a nárok si od začiatku uplatňoval oprávnený subjekt.

26. Podľa názoru žalovaného nejde o spotrebiteľský spor, pretože v ňom nevystupuje spotrebiteľ ako fyzická osoba, ktorá je voči dodávateľovi v slabšom postavení. V spore vystupujú dva rovnocenné subjekty, žalovaný ako banka a správca ako profesionál, ktorý má v zmysle § 24a ZoSÚ právo uzatvárať v mene a na účet vlastníkov bytov zmluvy o úvere poskytované týmto vlastníkom, vykonávať v ich mene práva a povinnosti a prijímať plnenia. Pokiaľ teda súd konal v tomto spore so správcom (aj keď koná v mene a na účet fyzických osôb, spotrebiteľov) nemožno ho považovať za subjekt v nerovnom postavení so žalovaným a spor považovať za spotrebiteľský. Rozhodujúce v tejto veci nie je ani rozhodnutie Krajského súdu v Žiline o námietke nedostatku miestnej príslušnosti. To, že nejde o bežný spotrebiteľský vzťah reflektuje aj § 24a ZoSÚ, ktorý priznáva vlastníkom ako spotrebiteľom špecifickú (avšak značne obmedzenú) ochranu ich práv, ktoré by im inak v tomto vzťahu nepatrili. Ide o práva taxatívne vymedzené v tomto ustanovení. Súd je oprávnený priznať vlastníkom bytov voči žalovanému len tú spotrebiteľskú ochranu, ktorá im vyplýva zo zákona. Plná spotrebiteľská ochrana im patrí len voči správcovi, ktorý je tiež ich dodávateľom. Preto je povinný v ich mene dojednať úver a plniť jeho podmienky ako profesionál.

27. V prejednávanej veci pri aplikácii § 107 ods. 1 OZ je pri skúmaní začiatku plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej lehoty dôležitá vedomosť žalobcu o tom, že došlo k zvýšeniu úrokovej sadzby a vedomosť o tom, že takéto zvýšenie je realizované v rozpore so zmluvou. Žalobca v spore tvrdil (a súd aj zistil), že sa o zvýšení úrokového rozpätia ako zložky úrokovej sadzby dozvedel doručením oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia zo dňa 01.12.2011, doručeného v súlade s čl. 13.1 zmluvy o úvere doporučenou zásielkou. Reálne však bezdôvodné obohatenie začalo vznikáť až momentom inkasovania prvej splátky úveru so zvýšenou sadzbou, čo by mal byť začiatok plynutia premlčacej lehoty. Pokiaľ žalobca tvrdí, že o neoprávnenom obohatení sa dozvedel inokedy, je povinný túto skutočnosť súdu preukázať. Za týmto účelom navrhol súdu dokazovanie výsluchom svedkov Ing. A., Ing. F. a Ing. K., ktorí potvrdili subjektívnu vedomosť o bezdôvodnom obohatení na prelome apríla a mája 2014, najneskôr však 26.05.2014, keď žalovanému adresoval list týkajúci sa uplatneného nároku. „O vzniku bezdôvodného obohatenia sa oprávnený dozvie vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. pozná skutkové okolnosti týkajúce sa bezdôvodného obohatenia a osoby, ktorá sa obohatila. Nezáleží na to, ako oprávnený posúdi známe skutočnosti z právneho hľadiska“ (rozsudok NS ČR z 27.11.2014 sp. zn. 33Cdo 466/2014). Súdna prax teda pre rozsah subjektívnych okolností nevyžaduje, aby mal oprávnený 100%-nú vedomosť o bezdôvodnom obohatení a výške, ktorú si uplatní neskôr žalobou vrátane posúdenia, že ide o bezdôvodné obohatenie. Postačuje vedomosť o skutkových okolnostiach, ktorými je vedomosť o tom, že došlo k zúčtovaniu splátky úveru pri použití úrokového rozpätia určeného v rozpore so zmluvou. Žalovaný nemusí mať subjektívnu vedomosť o právnom posúdení a už vôbec nie o konkrétnom rozdieli medzi sumou splátky, ktorú si banka účtovala a ktorú si mala účtovať, ak má dostatok informácií na jej výpočet. V danom prípade musí súd brať do úvahy aj fakt, že správca uzavrel so žalovaným minimálne 49 obsahovo totožných zmlúv v prospech vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Ku všetkým týmto zmluvám mu žalovaný zasielal informácie. Pokiaľ sa oznámenie týkalo viacerých úverov, zasielal viacero oznámení spolu v jednej obálke. Ak si teda správca vyhodnotil, že oznámenie o zvýšení úrokového rozpätia bolo neoprávnené v prípade jedného úveru, mal vedomosť, že totožná zmena v iných úverových zmluvách je úplne rovnako neoprávnená. Preto pokiaľ správca nepreukáže opak, preukázateľne vedel o bezdôvodnom obohatení pre všetkých úveroch, ktorých sa týkali oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia.

28. Ako bolo spomínané vyššie, právne posúdenie nároku ako bezdôvodného obohatenia nemá žiaden relevantný súvis so subjektívnou vedomosťou o bezdôvodnom obohatení žalobcu pre účely určenia začiatku plynutia premlčacej lehoty. Z tohto dôvodu nemožno považovať list NBS zo dňa 25.08.2016 za relevantný. Jedinú tzv. 100%-nú istotu o bezdôvodnom obohatení nemôže nikomu poskytnúť list NBS, ale len rozhodnutie súdu o priznaní nároku. Súd totiž v zmysle § 193 CSP nie je viazaný právnym posúdením oprávnenosti účtovania úroku Národnou bankou Slovenska. Tá sa navyše nevyjadrovala k aplikácii čl. 5.5 zmluvy o termínovanom úvere, ale k aplikácii čl. 12.1, ktorý vôbec nebol predmetom tohto konania.

29. Napriek opakovaným námietkam žalovaného súd považoval pre účely posúdenia čl. 5.5 zmluvy o termínovanom úvere ako neprijateľnej podmienky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 18.04.2018 sp. zn. 7Co/13/2018. Súd bol pritom oboznámený s tým, že toto rozhodnutie bolo napadnuté dovolaním žalovaného. Žalovaný tiež namietal, že toto ani iné žalobcom citované rozhodnutia nie sú v spore použiteľné, pretože v žiadnom z týchto sporov sa nerozhodovalo o posúdení neprijateľnosti zmluvnej podmienky zo zmluvy o úvere poskytnutej vlastníkom bytov zastúpených správcom podľa § 24a ZoSÚ. V danom prípade (aj v iných konaniach) išlo o bežný spotrebiteľský úver poskytnutý fyzickým osobám, spotrebiteľom. Záver, ktorý prijal súd by bol udržateľný len vtedy, ak by išlo o rovnakú spotrebiteľskú zmluvu ako v posudzovanom prípade, čo však splnené nebolo. Súd nezohľadnil ani skutočnosť, že zmluva o úvere bola uzatváraná medzi dodávateľom a správcom, ktorý pri jej uzavretí konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. V konaní sa preukázalo (svedeckými výpoveďami), že žalovaný konal so správcom individuálne ako s veľkým korporátnym klientom, s ktorým individuálne dojednával podmienky pre ním uzatvárané úvery. Voči správcovi ako profesionálovi nemá ani osobitnú poučovaciu povinnosť. Navyše v prípade tohto typu úveru sa uplatní osobitná znížená spotrebiteľská ochrana len v tom rozsahu, ktorý stanovuje § 24a ZoSÚ. Z tohto dôvodu bolo subsumovanie bezdôvodného obohatenia pod rovnaký vzťah, aký bol rozhodovaný rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 18.04.2018 sp. zn. 7Co/13/2018, nesprávnym právnym posúdením. Pokiaľ chcel súd určiť čl. 5.5 zmluvy o termínovanom úvere ako neprijateľnú podmienku, mal sám o tom rozhodnúť a svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Žalovaný v spore prezentoval obranu, že čl. 5.5 nie je neprijateľnou podmienkou,

ani ak je takáto formulácia obsiahnutá v spotrebiteľskej zmluve. Na tejto obrane aj ďalej zotrúva. V spore sa navyše preukázalo, že z pohľadu banky došlo k zmene miery rizika klienta tým, že žalovanému riadne a včas nepredkladal tie dokumenty, na ktoré bol povinný a preto žalovaný nevedel vyhodnotiť ním sledované ukazovatele, v dôsledku čoho mieru rizika klienta zvýšil.

30. Súd tvrdí, že pokiaľ si nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatňovali vlastníci bytov a nebytových priestorov (ako to vyplývalo zo žaloby), uplatňoval si ho na to oprávnený subjekt. Tento záver je nesprávny, pretože v zmysle § 24a ZoSÚ bol jediným subjektom oprávneným uplatňovať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia správca konajúci v mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome B. XX - XX, C. a takto mal byť ako subjekt aj označený. Vlastníci v tomto vzťahu nikdy nie sú označení vlastnými menami, ale vždy ako tzv. hromadný subjekt. Dôvodom je predovšetkým to, že takýto úver sú povinní splácať vlastníci bytu v bytovom dome aj vtedy, ak ho správca poskytol ich predchodcom; naopak vlastníci, ktorí boli dlžníkmi pri poskytnutí úveru sa svojho záväzku úplne zbavia prevodom bytu na inú osobu, ktorá byt nadobudla. Správca teda nezastupuje individualizované fyzické osoby, ale hromadný subjekt bez ohľadu na to, aké osoby ho tvoria, keďže rozhodujúcim nie je ich osobné postavenie, ale právny vzťah k bytu. Žalobca sa opakovane vyjadroval, že koná v mene individuálnych fyzických osôb čo je v rozpore s § 24a ZoSÚ. Z tohto dôvodu bol nárok od začiatku uplatnený neoprávneným subjektom. Bez relevancie tiež nie je, že v spore sa uplatňovalo vydanie bezdôvodného obohatenia za čas do 20.01.2014, správca pritom zastupoval len súčasných vlastníkov; a teda sčasti aj také osoby, na úkor ktorých sa žalovaný nikdy neobohatil.

31. Žalovaný napáda odvolaním rozhodnutie aj z dôvodu, že mu predchádzalo vydanie uznesenia Okresného súdu v Trnave zo dňa 22.01.2019 č.k. 22Csp/86/2017-354, ktorým z konania vystúpili žalobcovia 1. - 102. a na ich miesto vstúpil ako žalobca Bytové družstvo so sídlom v Trnave, zastupujúce v zmysle § 9 ods. 7 ZoVB vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome so súp. č. XXXX na B. ulici č. XX, XX, XX v C.. Túto zmenu súd odôvodnil zmenou ZoVB od 01.11.2018. Uznesenie bolo vydané sudcom a nebol proti nemu prípustný opravný prostriedok. Žalobcovia 1. - 102. pritom tvrdili nerozlučné procesné spoločenstvo v zmysle § 78 CSP. V predmetnej veci rozhodol súd na základe návrhu advokátskej kancelárie UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s.r.o. (ktorej oprávnenie zastupovať pôvodných žalobcov 1. - 102. žalovaný rozporuje počas celého konania) z dôvodu novelizácie § 6 ods. 1 a § 9 ods. 7 ZoVB. O navrhnutej zmene súd rozhodol s poukazom na § 79 a § 80 ods. 1 CSP, pretože na základe zmeny ZoVB údajne musí dôjsť k správne označeniu subjektov na strane žalobcu. V čase podania žaloby súd konal so 102 fyzickými osobami, ktoré mali vo veci konať vo svojom vlastnom mene. Títo žalobcovia však návrh na zmenu nepodali. Podal ho len advokát ich zástupcu, ktorý navrhol, aby došlo k zmene žalobcov zo 102 fyzických osôb (ktoré reálne nikdy nezastupoval) na nového žalobcu, jeho klienta. Domnelý advokát v spore nepreukázal oprávnenie na to, aby mohol zastupovať 102 označených fyzických osôb, svoje oprávnenie vystupovať v spore si odvodzoval iba od splnomocnenia udeleného správcom. Pokiaľ by bol správny záver súdu, že fyzické osoby konali svojím zákonným zástupcom (čo žalovaný popiera), k žiadnej zmene v skutočnosti nedošlo, keďže ani pred zmenou ani po nej by v spore nevystupoval iný subjekt. Aby mohlo dôjsť k zmene, musel by súd zistiť, že v spore vystupuje 102 fyzických osôb, ktoré vo vlastnom mene podali návrh na zmenu z dôvodu zmeny ich hmotnoprávneho postavenia. Ako dôvod svojho rozhodnutia súd uviedol, že ním dochádza k „správne označeniu žalobcov“. Napadnutým uznesením však nedošlo k zmene označenia, ale k zásadnej zámene pôvodných 102 žalobcov (fyzických osôb) za jedného žalobcu (právnickú osobu). Pokiaľ súd tvrdí, že na základe § 80 CSP mení označenie žalobcov, nesprávne vyhodnocuje vzniknutú procesnú situáciu. Ustanovenie § 80 CSP totiž nerieši prípady, keď je strana nesprávne označená (ide o náležitosť žaloby podľa § 127 ods. 1 CSP v spojení s § 132 ods. 1 CSP), kedy súd postupuje podľa § 129 CSP a stranu vyzve na opravu alebo doplnenie žaloby. Následne žalovaný v odvolaní poukazuje na znenie § 8b ods. 1 ZoVB účinného do 31.10.2018 a znenie § 9 ods. 7 ZoVB účinného po novele ZoVB od 01.11.2018 a vyvodzuje záver, že novela ZoVB len špecifikovala pôvodnú textáciu (správca koná za vlastníkov) na nové znenie, podľa ktorého správca koná na účet vlastníkov a doplnila výluku z možnosti zastúpenia. V dôsledku tejto novely nedošlo k zmene spôsobu konania vlastníkov bytov pred súdom, keďže aj do 31.10.2018 konal správca ako zákonný zástupca vlastníkov bytov na ich účet. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje na uznesenie NS SR zo dňa 06.06.2016 sp. zn. 3 Cdo 193/2014. Žalobcovia v spore konštantne tvrdili, že žalobu podali ako 102 individuálnych subjektov. Dodnes medzi stranami existuje spor, či boli žalobcovia riadne právne zastúpení. V danej veci žalobcovia v žalobe výslovne deklarovali, že vystupujú ako 102 individuálnych subjektov, ktorých zastupuje jeden právny zástupca a na základe tejto skutočnosti žiadali uhradiť v spore aj trovy právneho zastúpenia.

Správca nič nelimitovalo v tom, aby podal žalobu vo svojom mene (o čo opiera svoju obranu v prípade námietky žalovaného týkajúcej sa zastúpenia v spore v rozpore s § 89 ods. 1 CSP). Naopak, správca bol povinný podať žalobu vo vlastnom mene v zmysle § 24a ZoSÚ. Žalobcovia však to, že by podal žalobu správca, opakovane popreli. Z tohto dôvodu teda nie je možné, aby súd rozhodol o zmene na strane žalobcu len preto, že žalobcovia resp. ich právny zástupca vyhodnotil, že je pre nich výhodnejšie vystupovať v spore ako správca. Pokiaľ žalobu podalo 102 individuálnych subjektov, je potrebné, aby súd vec dokončil a rozhodol výlučne pri zachovaní aktívnej vecnej legitímácie všetkých týchto subjektov. Zmena žalobcu, ktorú pripustil súd uznesením zo dňa 22.01.2019, nie je dôsledkom právnej skutočnosti, keďže zmena zákona sa za právnu skutočnosť nepovažuje. Súd nemal vôbec možnosť analogicky aplikovať § 80 ods. 1 CSP, a to ani v zmysle 4 CSP ako navrhovali žalobcovia. Čl. 4 CSP upravuje výlučne situáciu, keď nemožno vec prejednať, čo však v danom prípade neplatí, keďže súd od 30.06.2016 vedie spor vo veci 102 žalobcov. CSP iba neumožňuje rozhodnúť o procesnej situácii, v ktorej žalobcovia tvrdia, že sa nachádzajú, v súlade s ich návrhom. V takomto prípade je použitie § 80 CSP nesprávne a použitie analógie vzhľadom na porušenie princípu legality podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, neprípustné.

32. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že podľa jeho názoru bolo odvolanie žalovaného podané oneskorene, následne žalobca cituje § 365 ods. 1 písm. a) až h) CSP domnieva sa, že žiadne odvolací dôvod, pre ktorý žalovaný podal odvolanie nie je naplnený. Okresný súd zistil skutkový stav úplne a vzal do úvahy všetky dôkazy, ktoré boli významné z hľadiska právneho posúdenia uplatneného nároku. Jeho zistenia a skutkové závery zodpovedajú obsahu spisu, sú správne a logické, súd hodnotil dôkazy v súlade s § 190 ods. 1 a 2 CSP. Argumentácia žalovaného je totožná s argumentáciou na súde prvého stupňa, a súd sa s ňou riadne a ucelene vysporiadal už v prvostupňovom konaní. Žalovaný nešpecifikuje, ktorým konkrétnym úkonom, vykonaním ktorého konkrétneho dôkazu mal súd prvej inštancie dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd vyhodnotil listiny predložené žalobcom a to konkrétne tri listiny NBS v ich celkovom kontexte, prihliadajúc aj na listiny predložené žalovaným, na svedecké výpovede a aj iné dôkazy procesných strán. Žalovanému nie je jasný vzťah medzi vlastníckymi bytmi (spotrebiteľmi) a správcami (zákonným zástupcom spotrebiteľov v zmysle a na základe zák. č. 182/1993 Zb.)

33. Súd v bodoch 21. až 35. rozsudku uštaluje právne predpisy, ktoré na daný spor aplikuje, ide o zák. č. 40/1964 Zb. OZ, zák. č. 129/2010 Z.z o spotrebiteľských úveroch (ZoSÚ) a zák. č. 182/1993 Zb. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ZovB). Žalovaný nekonkretizuje, ktorý právny predpis prvostupňový súd nesprávne aplikoval, nevysvetľuje v čom vidí nesprávnu aplikáciu právneho predpisu a ktorý správny predpis podľa žalovaného mal súd na daný prípad aplikovať, žalovaný iba vo všeobecnosti poukazuje na § 24a ZoSÚ a § 8b ods. 1 BytZ, pričom jeho právny výklad daných predpisov argumentácia sa zhoduje s argumentáciou žalovaného v prvostupňovom konaní a bola prvostupňovým súdom riadne vzatá do úvahy, dokonca aj v odôvodnení rozsudku. Žalovaný poukazuje v súvislosti s námietkou premlčania nároku a jej posudzovaním podľa § 107 OZ na rozsudok NS Českej republiky z 27.11.2014 sp. zn.: 33Cdo 466/2014, čo však nie je odvolacím dôvodom v zmysle § 365 CSP. Odvolávanie sa na súdnu prax inej krajiny, Českej republiky, nie je tiež odvolacím dôvodom, preto ani odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení nebol uplatnený dôvodne. Súd prvej inštancie tiež správne postupoval pri vydávaní uznesenia zo dňa 22.01.2019. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalovaného odmietol.

34. Žalovaný k odvolaniu žalobcu vo vyjadrení podanom prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že jediným relevantným dôvodom podaného odvolania nesprávne právne posúdenie objektívnej 10-ročnej premlčacej lehoty. Podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie ale nesprávne posúdil začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty a trvá na svojom stanovisku uvedenom v odvolaní. Žalobca aj súd aplikujú § 107 OZ nesprávne, pretože subjektívnu premlčaciu lehotu nepočítajú v rámci objektívnej premlčacej lehoty, ale pro futuro. Ustanovenia § 107 ods. 1 a 2 OZ síce určujú rozdielny moment začiatku ich plynutia, nie však rozdielny spôsob zistenia, či je nárok premlčaný. Subjektívna premlčacia lehota totiž vždy plynie iba v rámci objektívnej premlčacej lehoty. Ak súd dospel k záveru, že objektívnu premlčaciu lehotu treba počítat' späť od podania žaloby k momentu zaplatenia tej-ktorej splátky, rovnako je nutné počítat' aj subjektívnu premlčaciu lehotu, keďže právnym dôvodom premlčania je neuplatnenie práva na súde v stanovenej lehote. Pokiaľ je premlčaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v subjektívnej lehote, nemá zmysel uvažovať o tom, či by mala byť objektívna premlčacia lehota trojročná alebo desaťročná. Preto sú všetky argumenty žalobcu, ktorými sa snaží súd presvedčiť, aby mu priznal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za (dokonca) viac ako 5 rokov, irelevantné.

V tomto totiž posúdenie, či od uhradenia splátky uplynuli tri roky alebo desať rokov, nemôže zmeniť právnu kvalifikáciu, keďže v oboch prípadoch uplynula subjektívna premlčacia lehota.

35. Navyše, nemožno aplikovať žiaden z uvedených skutkových záverov ohľadom údajného dôvodu na uplatnenie 10-ročnej premlčacej lehoty, keďže žalovaný nemohol mať v čase uzavretia zmluvy, ani v čase zvýšenia úrokového rozpätia, vedomosť o zmene legislatívy alebo o súdnych rozhodnutiach, ku ktorým došlo neskôr (výklad smernice prijatý v roku 2013, 2014). Aplikovateľné nie je ani uplatnenie korektívu dobrých mravov na vznesenú námietku premlčania, ktorá je možná len výnimočne (II. ÚS 176/2011, IV. ÚS 542/2013, III. ÚS 44/2017). Pri posúdení konkrétnych okolností je zrejmé, že premlčanie nároku od doručenia oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia zavinil správca, ktorý nárok neuplatnil, pretože nevenoval pozornosť doručeným oznámeniam o zvýšení úrokového rozpätia. V dôsledku toho nemožno dospieť k záveru, že by bolo takéto mimoriadne predĺženie premlčacej lehoty spravodlivé (I. ÚS 33/2012, III. ÚS 44/2017).

36. Žalobca v replike v vyjadrení žalovaného k odvolaniu žalobcu prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava podaného odvolania. Odvolanie sa netýka len nesprávneho posudzovania 10-ročnej premlčacej lehoty súdom, ale aj posudzovania subjektívnej premlčacej lehoty, ktorú súd prvej inštancie vyhodnotil správne, v súlade s rozsudkom NS SR 1Cdo 67/2011, podľa ktorého oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zisti skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohradu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. Žalobca sa o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného dozvedel z oznámenia NBS. Žalobca trvá na to, že žalovaný nebol oprávnený zvýšiť úrokové rozpätie či už podľa ustanovení Obchodného zákonníka, alebo Občianskeho zákonníka, ale ani podľa ustanovení zmluvy o termínovanom úvere č. 06/101/08, čl. 2.2.4. ods. 2.2.2.4.3, v ktorých bolo úrokové rozpätie dojednané fixne 1,75% a ak tak urobil, išlo o úmyselné konanie s cieľom získať bezdôvodné obohatenie. V ďalšej časti vyjadrenia neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli obsahom jeho odvolania.

37. Žalovaný v replike k podanému vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že podal odvolanie dňa 02.05.2019, teda v posledný deň procesnej lehoty. Žalobca svojou vágnou procesnou obranou nerozporoval skutočnosti, ktoré sú namietané v odvolaní. Žalovaný dal do pozornosti odvolacie mu súdu aktuálny rozsudok Okresného súdu v Trnave zo dňa 27.06.2019 č.k. 11Csp/134/2016-343 v zmysle ktorého o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovanej, mal správca vedomosť najneskôr však dňa 26.05.2014, kedy žalovanej adresoval list, kde uvádza, že správcovi nie je známa žiadna skutočnosť, ktorá by oprávňovala banku k zvýšeniu úroku. Súd tiež skonštatoval, že na veci nič nemení fakt, že ide o inú zmluvu, pretože správca mal nevyhnutne vedomosť o bezdôvodnom obohatení aj v prípade iných úverov, keďže uzavrel viaceré obdobné zmluvy. Žalobca nereagoval ani na námietku žalovaného, že súd nevykonal žiaden dôkaz o dátume skutočného uhradenia poslednej splátky, pri ktorej je sporné uplynutie objektívnej premlčacej lehoty. Uvedený dôkaz nebol súdom vykonaný. Žalovaný už pred súdom prvej inštancie uviedol, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie, ako aj to, ako mal prvoinštančný súd aplikovať príslušné právne normy. Žalobca tiež nebol schopný zaujať kvalifikované stanovisko ani k odvolaciemu dôvodu spočívajúcemu vo vadách uznesenia, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej. V odvolacej duplike žalovaný neuvádza žiadne nové skutočnosti ako tie, ktoré už uviedol v predchádzajúcich podaniach.

38. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie bolo potrebné zmeniť a žalobu zamietnuť.

39. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec však nesprávne právne posúdil (nesprávne ustálil začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty žalobcu na podanie žaloby). Vzhľadom na to, že odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania a dôvodom pre zmenu napadnutého rozsudku je len právne posúdenie premlčania nároku žalobcu, čo posudzoval súd prvej inštancie a žalobca sa k tejto otázke vyjadril, odvolací súd nepovažoval za potrebné a účelné na prejednanie odvolania nariaďovať pojednávanie, keď si to nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 CSP).

40. Súd prvej inštancie rozsudkom žalobe žalobcu čiastočne vyhovel a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 511,68 eura s 5% úrokom z omeškania od 17.10.2016 do zaplataenia a vo zvyšnej časti (o zaplataenie 499,40 eura) žalobu zamietol. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca ako správca bytového B. XX - X (s.č. XXXX) v C. (po pripustení zmeny na strane žalobcov uznesením č.k. 22Csp/86/2017 zo dňa 22.01.2019), sa žalobou domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.011,08 eura od žalovaného, ktorý sa na úkor vlastníkov bytov a nebytových priestorov mal obohatiť v období od 15.12.2011 do 21.01.2014 neoprávneným zvýšením úrokovej sadzby. Dňa 16.12.2008 uzavreli vlastníci bytov zastúpení žalobcom a žalovaný Zmluvu o termínovanom úvere č. 06/101/08 za podmienok úročenia podľa bodu 2.2.4 Zmluvy. Dňa 01.12.2011 adresoval žalovaný žalobcovi oznámenie o zvýšení úrokového rozpätia (č.l. 41) bez akéhokoľvek odôvodnenia, ktoré bolo realizované dňom 15.12.2011 na 2,5% p. a. (z pôvodne dohodnutého úrokového rozpätia 1,75% (č.l. 29). Dňa 25.08.2016 doručila NBS žalobcovi stanovisko k predmetnej veci (na podnet žalobcu) v ktorom vyjadrila názor, že zmena úrokovej sadzby v dôsledku údajnej zmeny miery rizika klienta (žalobcu) je v rozpore s právnymi predpismi. Súd prvej inštancie posúdil vzťah založený zmluvou o termínovanom úvere zo dňa 16.12.2008 za spotrebiteľský a vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaným ustálil, že na prejednávanej vec je nevyhnutné aplikovať v súlade s § 107 OZ dvojročnú subjektívnu premlčaciu lehotu, ktorá žalobcovi začala plynúť dňom 25.08.2016, kedy z oznámenia NBS nadobudol 100% istotu, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil a trojročnú objektívnu premlčaciu lehotu, ktorá začala plynúť pri jednotlivých splátkach samostatne dňom ich uskutočnenia, pričom posledná splátka bola vykonaná 20.01.2014, ktorou došlo k predčasnému zaplataeniu splátky zostatku istiny celého úveru vo výške 53.851,85 eura a k zániku úverového vzťahu medzi stranami sporu. Podľa názoru súdu prvej inštancie uplatnený nárok žalobcu je čiastočne premlčaný z dôvodu uplynutia trojročnej objektívnej premlčacej doby. Žalobca doručil žalobu na súd 19.10.2016, t.j. považoval za premlčané časti splátok (zodpovedajúce neoprávnenému zvýšeniu úrokového rozpätia ktoré v bode 39 rozsudku presne špecifikoval) uskutočnené do 20.09.2013. Súd zároveň dospel k záveru, že k zvýšeniu úrokového rozpätia žalovaným došlo na základe aplikácie bodu 5.5. zmluvy o termínovanom úvere zo dňa 16.12.2008, ktoré považoval za absolútne neplatné z dôvodu, že neumožňuje spotrebiteľom predpokladať obsah zmien úrokovej sadzby, ktoré môžu nastať v budúcnosti, pre neurčitost' pojmu „miera rizika klienta“, ktorý nie je v zmluve vysvetlený a špecifikovaný.

41. Žalobca v odvolaní (voči zamietajúcej časti rozsudku) namietal nesprávnost' aplikácie trojročnej premlčacej lehoty súdom a trval na aplikácii desať ročnej premlčacej lehoty, pretože konanie žalovaného smerujúce k získaniu bezdôvodného obohatenia bolo potrebné považovať za úmyselné a tiež namietal, že v tomto prípade je možné vznesenú námietku premlčania považovať za vznesenú v rozpore s dobrými mravmi.

42. Žalovaný v odvolaní (voči vyhovujúcej časti rozsudku) namietal nesprávnost' posúdenia začiatku plynutia subjektívnej lehoty žalobcovi na podanie žaloby, nevykonanie dôkazov za účelom preukázania termínov splatnosti splátok, čo by malo za následok, že nárok žalobcu je premlčaný celý, resp. jeho väčšia časť, namietal tiež nesprávnost' posúdenia záväzkového vzťahu ako spotrebiteľského a poukazoval na nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu v spore.

43. Podľa § 107 ods. 1, 2 OZ právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

44. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

45. Vzhľadom ku skutočnosti, že obidve strany sporu namietali nesprávnosť posúdenia námietky premlčania vznesenej žalovaným odvolací súd sa prioritne zaoberal vznesenou námietkou premlčania. Podľa názoru odvolacieho súdu bol záver súdu prvej inštancie o absolútnej neplatnosti bodu 5.5. zmluvy o termínovanom úvere a tým aj konštatovanie o nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia predčasný. Súd prvej inštancie uzavrel, že znenie bodu 5.5. zmluvy je neurčité z dôvodu, že použitý pojem „miera rizika klienta“ nie je v zmluve vysvetlený a špecifikovaný. Podľa názoru odvolacieho súdu ide o pojem ekonomický a k záveru o jeho nezrozumiteľnosti bolo vhodné vykonať primerané dokazovanie aj napríklad s poukazom na bod 5.7. zmluvy, v ktorom sa používa rovnaký pojem s odkazom na možnosť klienta raz ročne požiadať banku o prehodnotenie jeho miery rizika a s tým súvisiace prehodnotenie úrokovej sadzby. Z uvedeného vyplýva, že samotná zmluva predpokladala, že v istých prípadoch mohol byť uvedený faktor (podľa názoru súdu prvej inštancie nezrozumiteľný) pre klienta banky výhodný. Aj keby ale odvolací súd pripustil, že uvedené ustanovenie bodu 5.5. by malo byť absolútne neplatné, čo by malo za následok, že žalovaný v prípade, ak jednostranne pre zmenu miery rizika klientov (vlastníkov bytov) zvýšil úrokovú sadzbu z 1,75% na 2,5%, postupoval nezákonne a obohatil sa na úkor vlastníkov bytov za obdobie od 15.12.2011 do 21.01.2014 o sumu 1.011,08 eura, žalobca si svoj nárok uplatnil po uplynutí premlčacej lehoty stanovenej v citovanom § 107 OZ a jeho nárok je premlčaný.

46. Pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená kombinovaná premlčacia doba a to subjektívna a objektívna. Pre začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej lehoty je rozhodné, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal (nie je rozhodné, že mal možnosť sa potrebné skutočnosti dozvedieť skôr. Pre začiatok plynutia trojročnej (alebo desaťročnej) lehoty je rozhodný deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne (fakticky) došlo. Pokiaľ márne uplynula aspoň jedna z uvedených premlčacích lehôt a druhou stranou je vznesená námietka premlčania, nemožno oprávnenému právo na vydanie bezdôvodného obohatenia priznať.

47. Súd prvej inštancie správne v bode 39 rozsudku konštatoval, že objektívna trojročná premlčacia doba v prípade splácania termínovaného úveru č. 06/101/08 plynula pri jednotlivých splátkach samostatne dňom ich zaplataenia (posledná splátka bola zaplatená 20.01.2014). Žalobca podal žalobu na súd 19.10.2016 t.j. z hľadiska trojročnej premlčacej lehoty nebol premlčaný nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia splátkami, ktoré zaplatil žalovanému po dátume 19.10.2013.

48. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vyvodil nesprávny záver, že na prejednávajúcu vec je potrebné aplikovať trojročnú premlčaciu dobu, ale podľa názoru žalobcu išlo o úmyselné konanie žalovaného a je potrebné aplikovať desaťročnú premlčaciu dobu a nárok žalobcu nie je premlčaný, resp. podľa názoru žalobcu je námietka žalovaného uplatnená v rozpore s dobrými mravmi.

49. V predmetnom prípade pri posudzovaní dĺžky objektívnej premlčacej lehoty je nutné skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas konania protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu. Pri bezdôvodnom obohatení je preto dôležité zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa (aspoň úmysel nepriamy, t.j. žalovaný vedel, že svojím konaním môže porušenie alebo ohrozenie práva žalobcu spôsobiť a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený), aby bolo možné aplikovať desaťročnú premlčaciu lehotu. Z uvedeného vyplýva, že v prvom rade je potrebné správne právne posúdiť, z akého dôvodu došlo k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 ods. 2 OZ (t.j. či išlo o plnenie bez právneho dôvodu, plnenie z neplatného právneho úkonu, alebo plnenie z právneho dôvodu ktorý odpadol). Až po správnom určení okamihu, kedy k obohateniu došlo, je možné pristúpiť ku skúmaniu zavinenia veriteľa, pričom dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu. Žalobca musí preukázať, že v čase, kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor. V prípade nepreukázania úmyslu žalovaného (vedomostnej aj vôľovej zložky úmyslu) musí byť aplikovaná všeobecná trojročná objektívna lehota. Podľa názoru odvolacieho súdu v priebehu splácania splátok žalovaným až do skončenia záväzkového vzťahu medzi stranami sporu (20.01.2014) neexistovalo žiadne rozhodnutie, podľa ktorého by malo byť žalovanému zrejme, že jednostranné zvyšovanie úrokovej sadzby v súlade s uzavretou zmluvou z dôvodu zmeny

miery rizika klientov (vlastníkov bytov) by malo byť protiprávnym konaním, t.j. v rozpore so zmluvou alebo s právnym predpisom, preto nebolo možné dospieť k záveru, že išlo o úmyselné konanie žalovaného. V tomto smere sa odvolací súd priklonil k právnemu názoru žalovaného, že neexistuje dôvod, aby sa aplikovala desaťročná premlčacia lehota.

50. Odvolací súd sa rovnako nestotožňuje s právnym názorom žalobcu, že by bola vznesená námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi. Ustanovenie § 3 ods. 1 OZ (výkon práv a povinností z občianskoprávných vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi) je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy a dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, že tomu tak nie je, požadovanú ochranu odoprie. Ak ide o výkon práva, v tomto prípade vznesenie námietky premlčania, ktoré účastníkovi priznáva priamo právny predpis, prichádza do úvahy aplikácia toho ustanovenia len vo výnimočných prípadoch, pretože inštitút premlčania prispieva k istote v právnych vzťahoch, je inštitútom zákonným a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa podľa zákona premlčuje. Podľa názoru odvolacieho súdu prejednávanej veci nie je žiaden výnimočný prípad hlavne z dôvodu, že za spotrebiteľov, vlastníkov jednotlivých bytov pri uzatváraní zmluvy konal žalobca ako správca, právnická osoba, ktorej postavenie a pôsobnosť upravuje osobitný zákon (zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov) a pri správe bytových domov správcom sa predpokladá určitá profesionalita. Ustanovenie § 8b ods. 3 ZoVB (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) napríklad žalobcovi pri obstarávaní služieb a tovaru ukladá povinnosť dojednať čo najvýhodnejšie podmienky, aké sa dali dojednať v prospech vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Žalobca ako právnická osoba založená výlučne za účelom správy bytových domov je povinný hospodáriť s majetkom vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome s odbornou starostlivosťou v súlade s podmienkami zmluvy o výkone správy (§ 8b ods. 2 písm. a) ZoVB. Bolo preto dôvodné od žalobcu vyžadovať, aby sledoval všeobecne známe zákonné lehoty na včasné uplatnenie nároku. Z uvedených dôvodov nebolo možné dospieť k záveru, že by uplatnená námietka premlčania žalovaného bola v rozpore s dobrými mravmi.

51. Za okamih rozhodný pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby považoval súd prvej inštancie doručenie oznámenia NBS zo dňa 25.08.2016 žalobcovi (bod 38 rozsudku). Žalovaný v odvolaní namietal, že žalobca mal vedomosť o zvýšení úrokovej sadzby podstatne skôr. Samotný žalobca pri podaní žaloby tvrdil, že sa o zvýšení úrokového rozpätia dozvedel už na základe oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia zo dňa 01.12.2011. Pokiaľ súd tvrdí, že spotrebiteľmi, ktorí v spore vystupujú, sú vlastníci bytov, títo sa o bezdôvodnom obohatení z oznámenia NBS nedozvedeli, pretože im nikdy nebolo doručované (bolo doručované správcovi). Subjektívnu vedomosť o bezdôvodnom obohatení mohol nadobudnúť len správca, žalobca, nie spotrebiteľ. Správca je podľa § 24a ZoSÚ jediný oprávnený vykonávať práva a povinnosti vo vzťahu k žalovanému, a ako jediný mohol nadobudnúť subjektívnu vedomosť o skutkových okolnostiach pri realizácii úverového vzťahu. Správca je navyše podľa § 8b ods. 1 písm. a) ZoVB povinný vykonávať správu s odbornou starostlivosťou. Preto sa možno dovolávať aj odbornej starostlivosti pri zistení predpokladov vzniku bezdôvodného obohatenia; pokiaľ táto objektívna starostlivosť správcom dodržaná nebola, vytvára to zodpovednostný vzťah medzi ním a vlastníckymi. Správca, žalobca sa o okolnostiach súvisiacich s požadovaným bezdôvodným obohatením v prípade vlastníkov bytov v tomto a ďalších bytových domoch dozvedel preukázateľne najneskôr 26.05.2014 o neoprávnenom postupe žalovaného, pretože s ním začal písomne komunikovať (v tejto súvislosti žalovaný poukázal aj na rovnaký spor vo veci vedenom na Okresnom súde Trnava č.k. 11Csp/135/2016), t.j. od uvedeného dátumu začala žalobcovi plynúť subjektívna premlčacia lehota na podanie žaloby.

52. Ako bolo vyššie uvedené, pre začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej lehoty je rozhodné, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal (nie je rozhodné, že mal možnosť sa potrebné skutočnosti dozvedieť skôr). Medzi stranami sporu je nesporné, že žalobca ako správca bytových domov vstupoval za vlastníkov bytov v rôznych bytových domoch do viacerých záväzkových vzťahov so žalovaným a toho času sú na odvolacom súde tri podobné spory, rozdiel je v tom, že v tomto konaní žalobca vystupuje ako zákonný zástupca vlastníkov bytov na B. ulici č. X - XX, v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 24Co/179/219 vystupuje žalobca ako zástupca vlastníkov bytov na Y. ulici č. X - X a pod sp. zn. 26Co/66/2019 vystupuje žalobca ako zástupca vlastníkov bytov na M. ulici č. XX - XX (všetky spory sa týkajú vydania bezdôvodného obohatenia z úverových zmlúv uzavretých v rôznych termínoch a s nimi spojeným zvýšením úrokovej sadzby). Samotný žalobca vo svojich podaniach konštatuje, že

žalovaný zvýšil úrokové rozpätie vo viacerých úverových vzťahoch, ktoré sú predmetom súdnych sporov (napr. podanie č.l. 282). Žalovaný počas konania preukázal, že žalobca s ním začal komunikovať o spornom probléme listom zo dňa 26.05.2014 (č.l. 359), v ktorom konštatuje, že mu je známa zmena úrokového rozpätia. Odvolací súd sa v otázke posudzovania začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty žalobcu na podanie žaloby stotožňuje s argumentáciou žalovaného aj s poukazom na tvrdenie žalobcu v žalobe, že žalobca mal vedomosť o zvýšení úrokového rozpätia aj z oznámenia z 01.12.2011, čo konštatuje na č.l. 2 (rube) a príkladá dôkaz, oznámenie o zmene úrokovej sadzby (č.l. 41). Žalobca začal spochybňovať doručenie oznámenia (podľa znenia zmluvy) až potom, ako žalovaný vzniesol námietku premlčania. Podľa názoru odvolacieho súdu pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby žalobcu nebolo podstatné, že písomná komunikácia iniciovaná žalobcom (list zo dňa 26.05.2014, č.l. 359 a odpoveď žalovaného z 24.06.2014, č.l. 361) o riešení problému jednostranného zvýšenia úrokového rozpätia zo strany žalovaného pred podaním žaloby sa týkala iného bytového domu (na H. ulici), pretože posúdenie právnej otázky, že oprávnený sa skutočne dozvedel o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, bolo vo všetkých prípadoch rovnaké (záviselo od posúdenia skutočností, či tak žalovaný mohol, alebo nemohol urobiť). Z uvedených dôvodov žalobcovi začala dvojročná subjektívna premlčacia lehota na uplatnenie nároku na súde plynúť najneskôr 26.05.2014 a uplynula 26.05.2016. Ak žalobca podal žalobu 19.10.2016, podal ju po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaným bolo preto nevyhnutné žalobu žalobcu zamietnuť.

53. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalovaného odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

54. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že spornú otázku aktívnej legitímácie žalobcu v konaní (resp. jednotlivých vlastníkov bytov v bytovom dome) vyriešil Ústavný súd SR v rozhodnutí II. ÚS 302/2019-44 z 20.02.2019 (v podobnej veci) s odkazom na prechádzajúcu rozhodovaciu prax I. ÚS 428/2019 a aj s poukazom na judikatúru (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 193/2014 zo 6. júna 2016) v zmysle ktorej oprávnenie správcu pri výkone správy majetku vlastníkov bytov vymáhať nároky v ich mene nevyklučuje, že samotní vlastníci bytov nemôžu tieto nároky vymáhať aj sami, t.j. aktívne legitimovaným na podanie žaloby bol nie len žalobca, ale právna úprava (ani po poslednej novele) nevyklučuje, aby sa žalobou domáhali nároku aj jednotliví vlastníci bytov.

55. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, vrátane napadnutého závislého výroku o náhrade trov konania, v súlade s § 388 CSP zmenil.

56. Úspešný žalovaný má voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že bol v konaní (prvoinštančnom a odvolacom) v celom rozsahu úspešný a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

57. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).